

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΛΕ

Λευκή Ντελλιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κι' έπειτα όλα σβύσανε. Σβύσανε απ' την μακρυνή απόστασι... 'Απ' τὰ δάκρυα που βούρκωσαν τὰ μάτια του.

Και τώρα όλα τελείωσαν.

Χαίρε, χαίρε για πάντα γλυκειά αγάπη!...

'Η ξηρά φεύγει.

'Απομακρύνονται χωρίς να πιάσουν πουθενά.

Πέρασαν τὸ Σουέζ, μπήκαν στην 'Ερυθρά Θάλασσα, έφτασαν στην Κίνα και την Ίην Μαΐου ακριβώς ὁ Φρειδερίκος παρουσιάστηκε στὸν ναύαρχο Κορμπέ.

'Ο Κορμπέ ὑποδέχτηκε τὸν Πλεμόν με καλωσύνη.

— 'Εχω ἀκούσει πολλά καλά για σὰς, κ. Πλεμόν, τοῦ εἶπε, και εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κάμετε και στην περιστασι αὐτή τὸ καθήκον σας σάν γενναῖος ἀξιωματικός που εἴσθε.

— 'Αρκεί να μου δώσετε την εὐκαιρία, ναύαρχε, ἀπάντησε ὁ Πλεμόν.

— Θα σὰς την δώσω, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Κορμπέ. 'Όσο να ἔτοιμασθῆ τὸ τὸρπιλλοβόλο «29» θὰ ἐπιβιθασθῆς σὲ μιὰ κανονιφόρο, στὸ «Ντελφίνι», και θὰ ἐπιτηρῆς τὰ παράλια τοῦ Φου-Τσέου μέχρι τοῦ Νιγκ-Πό.

'Ο Πλεμόν χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Την ἴδια κι' ὄλας ἡμέρα βρισκόταν στὸ «Ντελφίνι», ὅπου ὄμως ἄρχισε να πλήττη.

'Η σκέψι του πετοῦσε διαρκῶς στη Λευκή. Εἶχε μείνει ζωηρά χαραγμένη στὸ μυαλό του ἡ τελευταία του συνάντησι με την κ. Ντελλιέρ.

Τὰ λόγια τῆς μητέρας τῆς Λευκῆς ἠχοῦσαν ἀκόμα στ' αὐτιά του. Τὸν εἶχε ἀποκαλέσει «παιδί της».

Τὰ λόγια ἐκεῖνα τὸν εἶχαν συγκινήσει βαθειά. Εἶχεν ἐμπιστοσύνη στην κ. Ντελλιέρ κι' ἔλπιζεν ὅτι γυρίζοντας στη Γαλλία θὰ εὔρισκε την Λευκή να τὸν ἀγαπᾶ ἀκόμη.

Στην τελευταία αὐτή σκέψι ὁ Φρειδερίκος χαμογέλασε μελαγχολικά.

Τί ἀπαιτητικός και τί ἐγωϊστής που ἦταν ἀλήθεια!

Γιατί εἶχε την ἀξίωσι αὐτή;

Γιατί θὰ ἐξακολουθοῦσε να τὸν ἀγαπᾶ ἡ δεσποινὶς Ντελλιέρ;

Μήπως δὲν τῆς εἶχεν ἀποδώσει την ἐλευθερία της;

Μήπως δὲν τῆς εἶχε φερθῆ σκληρά;

Ναί, αὐτή ἦταν ἡ θλιβερῆ ἀλήθεια. Εἶχε φερθῆ ἐξαιρετικά σκληρός και στην Λευκή, ἀλλά και στὸν ἑαυτό του.

Τὸ πᾶν πλέον ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸ μέλλον.

'Ενας μῆνας πέρασε στὸ μεταξύ.

'Ο Φρειδερίκος δὲν εἶχε λάθει καμμια ἐπιστολή ἀπὸ την Γαλλία. Αὐτὸ ὄμως δὲν τὸν παραξένευε. Βρισκόταν τόσο μακριά ἀπ' την πατρίδα του!

Τέλος, μιὰ ἡμέρα, ἕνας ναύτης τοῦ πῆγε στην καμπίνα του δυὸ γράμματα:

Τὸ ἕνα ἦταν ἀπ' την μητέρα του και τὸ ἄλλο ἀπ' τὸν φίλο του Κεργὸν.

'Ο Φρειδερίκος ἀνοιξε πρῶτο τὸ γράμμα τῆς μητέρας του και με την πρώτη ματιά που τοῦ ἔρριξε, ἡ καρδιά του χτύπησε ἀπὸ συγκίνησι.

Πάνω στὸ χαρτί, πάνω στις γραμμές, ὑπῆρχαν ἴχνη δακρύων.

«Θυμήσου τὸν πατέρα σου, θυμήσου την μητέρα σου, που θρηνεῖ μόνη της, τοῦ ἔγραφε ἡ κ. Πλεμόν. 'Αλλ' ἂν αὐτοὶ οἱ λογισμοὶ πρόκειται να χαλαρώσουν στην ψυχὴ σου τὸ θάρρος, τοῦ ὁποίου ἔχεις ἀνάγκη για να κάμης τὸ καθήκον σου, λησμόνησε ἀκόμα και τῆ μητέρα σου που τόσο σ' ἀγαπᾶ και ζῆσε για τὸν ἑαυτό σου και μόνον, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ζῆς για την Γαλλία».

Για την Λευκή δὲν τοῦ ἔγραφε ἡ κ. Πλεμόν παρά λίγα λόγια, χωρίς κανένα

ἦταν βραία ὅπως πάντοτε, ἀλλά χλωμή...

ἐξαιρετικό ἐνδιαφέρον. Τοῦ ἔγραφε ἀκόμη να προφυλάγεται ἀπὸ τις ἐπιδημίες που ὑπῆρχαν στὸ μέρος που βρισκόταν και τὸν πληροφοροῦσε ὅτι τοῦ ἔστειλε διάφορα πλεχτὰ μάλλινα ἐσώρρουχα, μιὰ μπουκάλα καλὸ ροῦμι και μιὰ μπουκάλα παληὸ ἐκλεκτὸ κρασί.

— Καὺμένη μου μητέρα! ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος, φιλώντας τὸ γράμμα.

'Ανοιξε κατόπιν τὸ γράμμα τοῦ φίλου και συναδέλφου του Κεργὸν.

— Τὸν ἀθεόφοβο! ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος χαμογελώντας. Χαρά στὸ κουράγιο του! Αὐτὸ δὲν εἶνε γράμμα, ἀλλά... μυσιστόρημα.

Πραγματικῶς ἡ ἐπιστολή τοῦ Κεργὸν ἦταν ἀτελειώτη. 'Οχτὼ ὀλόκληρες σελίδες.

— Θα την διαβάσω τμηματικῶς, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος. Μιὰ σελίδα την ἡμέρα. 'Ετσι θὰνε σάν νάχω τῆ συντροφιά τοῦ καλοῦ Κεργὸν ἐπὶ μιὰ βδομάδα και πλέον.

'Η πρώτη σελὶς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ καλόκαρδου ἐκεῖνου ναυτικοῦ ἦταν πρόσχαρα γραμμένη. 'Ο Κεργὸν καλοτύχιζε τὸν Φρειδερίκο γιατί βρισκόταν στην Κίνα, γιατί μποροῦσε να δράση και να διακριθῆ.

— Καλά, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος κλείνοντας την ἐπιστολή. Αὔριο θὰ τὰ ξαναποῦμε, ἀγαπητέ μου Κεργὸν.

Ξαφνικά ὄμως τὸ μάτι του ἄρπαξε μιὰ λέξι, ἕνα ὄνομα στὸ γράμμα τοῦ φίλου του. Τὸ ὄνομα «Λευκή».

Συγκινημένος ὁ Πλεμόν ξανάνοιξε τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον εἶχε μισοδιπλώσει και τὸ διάβασε με λαχτάρα. Ναί, ὁ Κεργὸν, ὁ ἀγαπητός του Κεργὸν, τοῦ ἔκανε λόγο για τῆ Λευκή.

«Βρίσκομαι ὅτην Τουλὼν, ἔγραφε, και εἶχα την εὐτυχία να γνωρισθῶ με την κ. Ντελλιέρ και την δεσποινίδα Λευκήν. Συναντήθηκα μαζί τους στὸ σπίτι τοῦ νομάρχου την ἐπομένη τῆς ἀναχωρήσεώς σου. 'Η δεσποινὶς Λευκή ἦταν ὄραια ὅπως πάντοτε, ἀλλά χλωμὴ και με μάτια κόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Μιλῆσαμε για σένα και καταλαβαίνεις βέβαια τί ἐπαίνοιο εἶπα για τὸ ἀτομὸ σου, καλέ μου φίλε. 'Η δεσποινὶς Λευκή κρεμόταν, με την ἀλήθεια, ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Εἶχε ἀφήσει ὄλους τοὺς ἄλλους, ἀδιαφοροῦσε για ὄλους κι' ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον να τῆς μιλῶ για σένα, πάντοτε για σένα...»

'Όταν τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κεργὸν ὁ Φρειδερίκος, ἡ ὄψις του εἶχε φωτισθῆ ἀπὸ χαρά κι' ἐλπίδα.

— Καλέ μου Κεργὸν! ψιθύρισε. Χρυσὴ καρδιά!...

'Η ἐλπίδα εἶχε ξαναφωλιάσει τώρα στην καρδιά του. 'Ελπιζε. 'Η Λευκή δὲν εἶχε πάψει να τὸν ἀγαπᾶ. Αὐτὸ ἦταν ἀναμφίβολο.

«Ὄ, τί εὐτυχία τοῦ εἶχε φέρει ἡ ἐπιστολή τοῦ φίλου του! 'Εκλεισε τὰ μάτια του για μιὰ στιγμή και μεταφέρθηκε πρὸς τὰ δάκρυα, στις Κάννες, κοντά στην ἀγαπημένη του. Την ἔβλεπε με τῆ φαντασία του, την ἔσφιγγε στην ἀγκαλιά του.»

Την ἄλλη μέρα ὁ ναύαρχος Κορμπέ ἐκάλεσε τὸν Πλεμόν και τοῦ εἶπε:

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, ἔλαβα διαταγὰς ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Δὲν πρόκειται ν' ἀρχίσουμε ἀκόμη ἐχθροπραξίες. 'Επειδὴ ὄμως πρέπει να ἔχουμε ἐν τῷ μεταξύ τὰ μάτια μας ἀνοιχτά, σὰς ἀναθέτω να περιπολήτε με τὸ τὸρπιλλοβόλο «29», τὸ ὁποῖον εἶνε πλέον ἔτοιμο, τὰ παράλια τῆς νήσου Φορμόζης, ὅπου ὑποπτεύομαι ὅτι θὰ γίνη συγκέντρωσις στρατευμάτων και ἀτάκτων ἰσως.

'Ο Πλεμόν ἐχαιρέτησε κι' ἔτοιμάστηκε να φύγη.

— Σὰς συνιστῶ δευδέρκεια και φρόνησι, τοῦ εἶπε ὁ Κορμπέ. Τὸ ἔργον σας

είνε θαρύ, αλλά σās θεωρώ γενναίον αξιωματικό.

Μισή ώρα κατόπιν ο Φρειδερίκος βρισκόταν επί του τορπιλλοβόλου «29» κι' άνοιγόταν στο πέλαγος.

Πράγματι ο Κορμπέ δεν είχε άδικο. Το πρώτο που είδε ο Πλεμόν πρό της Φορμόζης ήταν ένα πλήθος από μικρά κινέζικα ιστιοφόρα, τα οποία πηγαινοερχόντουσαν υπόπτως. Τα ιστιοφόρα αυτά είχαν πλήρωμα Κινέζων και κυβερνήτας Εύρωπαίους, Ιταλούς, Γερμανούς, άκόμη και Γάλλους.

Ο Πλεμόν και το πλήρωμα του τορπιλλοβόλου παρακολουθούσε την ύποπτη εκείνη κίνηση μ' αγανάκτηση.

Πόσο θα κρατούσε λοιπόν αυτή η ιστορία; Δεν θα έρχόντουσαν νέες διαταγές από τη Γαλλία για να χτυπήσουν τους Κινέζους;

Πέρασε στο μεταξύ ο Ιούνιος και ο μισός Ιούλιος.

Η ζωή πάνω στο τορπιλλοβόλο ήταν άνυπόφορη. Η ζέση είχε ξαντλήσει αξιωματικούς και ναύτας.

Επί πλέον τους θέριζαν διάφορες επιδημίες. Τριάντα ναύτες και δυο αξιωματικοί είχαν πεθάνει εν τώ μεταξύ και τους είχαν ρίξει στη θάλασσα.

Σε μερικές πόλεις της Κίνας είχαν σημειωθή κρούσματα χολέρας. Και το χειρότερο το νερό που έπιναν απ' τις πλωτές δεξαμενές είχε χαλάσει κι' ήταν επικίνδυνο για την υγεία των άνδρων. Η κονσέρβες τέλος που έτρωγαν τους μεγάλωναν τη δίψα.

Μολαταύτα οί αξιωματικοί, οί ύπαξιωματικοί και οί ναύτες διατηρούσαν το ήθικό τους άρκετά άκμαίο.

Τους έμψύχωνε δλους ο ύπέροχος, ο ήρωικός ναύαρχος Κορμπέ. Ο Κορμπέ τραβούσε τα ίδια θάσανα που τραβούσαν κι' οί άνδρες του. Έπινε από το ίδιο νερό, έτρωγε απ' τις ίδιες κονσέρβες, χωρίς να γογγίση καθόλου. Το άδάμαστο εκείνο θάρρος του έκανε αξιωματικούς και ναύτες να υπομένουν και να ελπίζουν.

Μαζύ μ' άλλους τους άλλους υπόφερε τα δεινά εκείνα και ο Φρειδερίκος. Ζέστη άνυπόφορη, δίψα τρομερή, Κινέζοι επικίνδυνοι στα παράλια πεινασμένοι καρχαρία γύρω από το πλοίο, έτοιμοι να κομματιάσουν τα πτώματα των νεκρών που έρριχναν στη θάλασσα.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά ήρθε σε λίγο και η περίοδος των βροχών. Βροχές ραγδαίες που δεν ελάττωναν καθόλου την άφορητη ζέση.

Ο ούρανός ήταν, διαρκώς συννεφιασμένος. Η επιδημίες θέριζαν τα πληρώματα.

Βρισκόντουσαν στα μέσα του Αύγουστου. Κι' έπρεπε να δράσουν, να δράσουν το ταχύτερον.

Ένας καινούργιος κίνδυνος τους άπειλούσε τώρα. Ο κίνδυνος των Ισχυρών τυφώνων, οί όποιοι θα μπορούσαν να σκορπίσουν και να συντρίψουν τα γαλλικά πλοία.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν έφτασε τέλος η διαταγή της δράσεως.

Οί άνδρες άνέπνευσαν μ' ανακούφισι.

Επί τέλους!

Θά πολεμούσαν, θά έκινούντο, δεν θάμεναν με σταυρωμένα τα χέρια.

Άρχισαν εύθως άμέσως πυρετώδεις προετοιμασίες. Και στις 22 Αύγουστου τα γαλλικά πολεμικά άγκυροβόλησαν μ' ρος στο Φου-Τσέου.

Η έπιθεσις θ' άρχιζε την έπομένην.

Ο Κορμπέ είδοποίησε περι τούτου τους εν τή πόλει πρεσβευτάς των διαφόρων κρατών για να λάβουν μέτρα άσφαλείας για τους όμοεθνείς των.

Τα πληρώματα των πλοίων ήσαν ένθουσιασμένα. Θά πολεμούσαν, διάβולה, έπειτα από τόσα θάσανα, έπειτα από τόση άδράνεια.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν δεν κοιμήθηκε καθόλου την νύχτα της 22ας προς την 23ην Αύγουστου. Πηγαινοέρχονταν επί του τορπιλλοβόλου του κι' εζήταζε τα πάντα.

Ήταν κι' αυτός άνυπόμονος να δράση, άλλ' άσυχρόνως αισθανόταν την καρδιά του άρκετο έπιθετική.

Είχε άπαντήσει από άρκετου καιρου στο έργο του Κεργόρν. Τόν ευχαριστούσε για το θερμό ενδιαφέρον και τόν παρακαλούσε να του γράψη τακτικά, να του γράψη προπάντων για τη Λευκή.

Η ένδειξη με τη φαντασία του, την έσφιγγε στην άγκαλιά του...

Ο Κεργόρν άνέλαβε πρόθυμα το έργον του πληροφορητου. Μά το νέο του γράμμα που έστειλε στον Φρειδερίκο, γέμισε θλίψη κι' άγωνία τόν γενναίο αξιωματικό. Του έγραφε:

«Άγαπητέ μου φίλε, Πρόκειται να σου άνακοινώσω θλιβερά νέα. Κυρίως πρέπει να σου γράψω την άλήθεια, γιατί αυτό μου ζητούσες και σύ στην τελευταία έπιστολή σου. Σε πληροφορώ λοιπόν ότι έδω άλλαξαν όλα. Δεν ήξερα ότι πριν φύγης είχες διαλύσει τόν άρραβώνα σου. Τώρα τελευταία το έμαθα. Άν φυσικά δεν έφευγες, όλα θα διαρθωνόντουσαν. Μά σύ βρίσκεσαι σήμερα μακριά από τη Γαλλία και φοβούμαι ότι δεν παίρνει θεραπεία το κακό...»

Όσο προχωρούσε στο διάβασμα της έπιστολής ο Φρειδερίκος τα μάτια του θόλωναν.

Τα χέρια του τρέμανε κι' η καρδιά του χτυπούσε-χτυπούσε. «Τις πρώτες μετά την άναχώρησί σου ήμέρες, συνέχιζε ο Κεργόρν στην έπιστολή του, η δεσποινίς Λευκή κλείστηκε στο δωμάτιό της και δεν ήθελε να δεχτή κανέναν. Ο πόνος της ήταν μεγάλος κι' έκλαιγε άπαρηγόρητα. Μά όλες η λύπες περνούν, φίλτατέ μου, κι' η πληγές κλείνουν σιγά-σιγά. Δεκαπέντε ήμέρες κράτησε η λύπη της δεσποινίδος Ντελλιέρ. Κι' εξαφνα ξαναφάνηκε στον κόσμο... Ήταν καταβεβλημένη, μελαγχολική, μά έβλεπε κανείς καθαρά πώς άρχιζε να παρηγορηται.

Τόν ίδιο καιρό ενέσκηψε έδω κι' ο Λεοπόλδος Γκιδάλ με το θείο του. Τι ζητούσαν; Νά διασκεδάσουν; Όχι, άγαπητέ μου φίλε. Είχαν το σχεδίο τους. Και η ύποψιες μου βγήκαν άληθινές. Ο θεός Γκιδάλ περίμενε την κατάλληλη περίσταση. Περίμενε δηλαδή να συνέλθη η Λευκή από την λύπη της για την άπρόσπτη άναχώρησί σου. Κι' όταν την είδε και πάλιν χαμογελαστή στις συγκεντρώσεις, έθεσε άμέσως σ' ένέργεια το σχέδιό του. Μίλησε δηλαδή στην κ. Ντελλιέρ για το μέλλον της κόρης της για την άποκατάστασί της και της έπρότεινε ως ύποψήφιον γαμπρό τόν άνεψιό του Λεοπόλδο.

— Τί άτιμία! ψιθύρισε ο Φρειδερίκος και σπινέχισε το διάβασμα της έπιστολής. Άπ' το μέτωπό του κυλούσαν χοντρές σταγόνες ιδρώτος.

«Η κ. Ντελλιέρ, έγραφε ο Κεργόρν, ήταν διστακτική στην άρχή. Μά ο θεός του Λεοπόλδου επέμεινε. Της εξήγησε ότι η ύπόθεσις αυτή έπρεπε να τελειώση προς το συμφέρον αυτής της Λευκής.

Της εξήγησε δηλαδή ότι η ξαφνική άναχώρησίς σου ενέσκηψε την κόρη της. Αυτό, ενόνισε, Ισοδυναμούσε με σκάνδαλο. Έπρεπε να παντρευτή το ταχύτερον η Λευκή για να σταματήσουν τα λόγια του κόσμου.

Η κ. Ντελλιέρ έδίσταζε στην άρχή. Μά ο θεός του Λεοπόλδου Γκιδάλ ήταν πολύ πειστικός. Και στο τέλος κατώρθωσε να άποσπάση την ύπόσχεσί της.

Δεν έμενε πλέον, όπως καταλαβαίνεις, παρά η συγκατάθεσις της Λευκής. Τι έβλεπε η Λευκή; Θά δεχόταν να παντρευτή με το Λεοπόλδο Γκιδάλ; Δεν ήταν επικίνδυνο να της μιλήσουν για ένα τέτοιο πράγμα; Μά οί Γκιδάλ δεν είχαν στο νοί τους να υποχωρήσουν. Και κατάφεραν πάλι την μητέρα της να κάμη λόγο στην νέα για το νέο συνοικέσιο.

Μόλις η Λευκή άκουσε τη μητέρα της να της κάνει μιá τέτοια πρότασι, αναλύθηκε σε δάκρυα. Όχι, όχι, δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Δεν ήθελε να σε θγάλη απ' την καρδιά της προς χάριν ενός κομψού θλακός. Κάθε άλλος θά υποχωρούσε στην περίπτωση αυτή, βλέποντας την έπιμονή της νέας. Δεν θά τολμούσε να εξακολουθήση το παιχνίδι του. Άλλά ο Λεοπόλδος Γκιδάλ ενε άσφαλώς άνανδρος.

Έβαλε στο νοί του να νυμφευθή την δεσποινίδα Ντελλιέρ, χάριν της περιουσίας της φυσικά, και δεν σκέπτεται να υποχωρήση.

Έτσι είχαν τα πράγματα, φτωχέ μου φίλε, όταν έμεσολάθησε ένα άλλο, ένα άπρόσπτο γεγονός, εις θάρος σου δυστυχώς. Η κ. Ντελλιέρ έχει έναν συγγενή αξιωματικό του ναυτικού στην Μαδανασκάρη. Που έμαθες ο συγγενής της αυτός τις ύποθέσεις της κ. Ντελλιέρ; Που έμαθες τους άρραβώνες σου με την Λευκή και την ξαφνική άναχώρησί σου για την Κίνα; Δεν μόρεσα να μάθω σχετικάς. Έκείνο που ξέρω καλά ενε πώς ο κύριος αυτός έστειλε μιá έπιστολή στην κ. Ντελλιέρ και της έγραψε να παντρευτή την Λευκή με τόν Λεοπόλδο Γκιδάλ και να μην περιμένει τόν γαμπρό σου από την Κίνα.

Η έπιστολή αυτή έπεισε περισσότερο την μητέρα της Λευκής να κάμη γαμπρό της τόν Λεοπόλδο. Θά με ρωτήσες τώρα, φίλε μου, γιατί η τόση κακία του εν Μαδανασκάρη συγγενούς της κ. Ντελλιέρ εναντίον σου. Θά σου το γράψω κι' αυτό, γιατί έχω πάρει την άπόφασι να σε καταστήσω ένήμερο άπολύτως. Ο συγγενής λοιπόν αυτός της μητέρας της Λευκής, ο αξιωματικός αυτός που κ...

Η ένδειξη με τη φαντασία του, την έσφιγγε στην άγκαλιά του...

κοῦ, ἀγαποῦσε τὴν μητέρα σου ὅταν ἦταν ἀκόμη δεσποινίς. Μὰ ἡ μητέρα σου δὲν ἀνταποκρίθηκε στὸν ἔρωτά του. Κι' ὅταν ζήτησε νὰ τὴν κάνει σύζυγό του ἀρνήθηκε καὶ παντρεύτηκε μὲ τὸν πατέρα σου. Νὰ λοιπὸν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ! Ὁ κύριος αὐτὸς μνησικακεῖ ἐναντίον σου ἂν καὶ πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε. Μνησικακεῖ γιατί ὀνομάζεσαι Πλεμόν, γιατί εἶσαι γιὸς ἐκείνου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου στερήθηκε τὴν γυναῖκα πού ἀγαποῦσε. Κατάλαβες τώρα;

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ μνησικάκου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἔκανε τὸ θαῦμά της, ἔφερε ἀποτέλεσμα. Ἐφτάσαν τρεῖς βδομάδες γιὰ νὰ συγκατατεθῆ ἡ Λευκὴ καὶ νὰ πῆ τὸ ναί. Κατόπιν αὐτοῦ ὠρίστηκαν γρήγορα-γρήγορα — ὁ κ. Γκι-δάλ θιαζόταν θλέπεις — οἱ ἀρραβῶνες, καὶ θὰ γίνουν, φτωχέ μου Φρειδερίκε, στὶς 15 Σεπτεμβρίου».

Αὐτὰ ἔγραφε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ καλοῦ Κεργὸρν, ὁ ὁποῖος κάτω-κάτω πρόσθετε καὶ μερικὰ λόγια παρηγορίας στὸ φίλο του.

Ὅταν ὁ Φρειδερίκος τελείωσε τὸ διάβασμα, ἕνας βαθὺς στεναγμὸς φούσκωσε τὰ στήθη του.

Τὰ μάτια του θούρκωσαν.

Δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας τὴν στιγμή αὐτὴ, κανένας ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, Θεέ μου, εἶμαι τόσο δυστυχισμένος! Χοντρά δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἐκλαιγε, ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί τὴν χαμένη του εὐτυχία.

Μὲ βῆμα ἀργὸ βγήκε στὸ κατάστρωμα. Πλάϊ στα γεμάτα κανόνια φρουροῦσαν οἱ ναῦτες. Ἀντίκρου ἔστραφταν τὰ φῶτα τοῦ κινέζικου ναυστάθμου καὶ διαγράφοντουσαν ἡ σιλουέτες τῶν κινέζικων πολεμικῶν.

Ὁ Φρειδερίκος τὰ εἶδε ὅλ' αὐτὰ μ' ἕνα βλέμμα καὶ σήκωσε κατόπιν τὰ μάτια του στὸν οὐρανό.

— Γιατί νὰ κλαίω; ψιθύρισε. Ποῖος ξέρει ἂν αὔριο τέτοια ὦρα θὰ θρίσκουμαὶ στὴ ζωὴ; Δὲν γλυτώνει κανεὶς εὐκολὰ σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις.

Ἐφερε κατόπιν τὸ χέρι του στὸ στήθος του. Ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη κοντὰ στὴν καρδιά του φύλαγε τὰ λίγα γράμματα τῆς Λευκῆς.

Τὰ ἔβγαλε καὶ τὰ κύτταξε.

Ἦσαν πλέον κιτρινωμένα, ξεθωριασμένα.

Κύτταξε ὕστερα τὴ θάλασσα.

— Πρέπει νὰ τὰ πετάξω στὸ νερὸ, ψιθύρισε. Γιατί νὰ τὰ κρατῶ πλέον; Ὁ ἔρωτάς μου πέθανε!

Ἀπλωσε τὸ χέρι του μὲ τὸ πακέτο τῶν ἐπιστολῶν ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο, μὰ δὲν τὶς ἔρριξε στὰ σκοτεινὰ νερά. Τὴν τελευταία στιγμή μετάνοισε.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν πρέπει, εἶπε σιγὰ, πολὺ σιγὰ, μιλῶντας στὸν ἑαυτὸ του. Δὲν ἔχω τὴ δύναμι. Ἄν πετάξω τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς, τί θὰ μοῦ ἀπομείνῃ πλέον ἀπὸ Ἐκείνην;

Μιλῶντας ἔτσι, μισάνοιξε τὶς ἐπιστολές. Ὁ ἄνεμος πού φυσοῦσε παρέσυρε μέσα ἀπὸ αὐτὲς μερικὰ ἕνα πέταλα ρόδων καὶ τὰκανε νὰ φτερουγίσουν πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἀπὸ τὰ κιτρινωμένα ἐκεῖνα γράμματα ἕνα λεπτὸ ἄρωμα ξεχύθηκε. Ὁ Φρειδερίκος ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀκούμπησε στὴν κουπαστή. Καὶ ξαναεἶδε μὲ τὴν φαντασία του τὴν Λευκὴ, τὴν ξαναεἶδε μέσα στὴν ναυαρχίδα «Ρισελιέ», ἐκεῖ πού τὴν πρωταντίκρυσε, γεμάτη χάρι, γεμάτη ὠμορφιά.

— Ἦταν λοιπὸν ἕνα ὄνειρο; ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος. Ἐνα ὠραῖο ὄνειρο ποῦσβυσε πειὰ γιὰ πάντα, ἀφοῦ μ' ἐγοήτευσε

μὲ τὴν λάμψη του; Λευκὴ... ἀγαπημένη μου Λευκὴ, ἂν ἦξερεις πόσο ὑποφέρω!...

Ἐκρυσσε κατόπιν τὶς ἐπιστολὲς στὸ στήθος του καὶ ἄρχισε νὰ θηματίζει πάνω στὸ κατεστρωμα.

Ἡ ὦρα περνοῦσε.

Πλησίαζε ἡ αὐγὴ.

Ἐκεῖ πρὸς τὴν ἀνατολὴ ὁ οὐρανὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ θάφεται ρόδιος.

Ἀπὸ τὰ πλοῖα γύρω ἀντηχοῦσαν οἱ θόρυβοι τῆς προετοιμασίας καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀφυπνίσεως τῶν ἀνδρῶν.

Μελαγχολικὲς σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Φρειδερίκου. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἀνδρας ἐκείνους πού ξυπνοῦσαν τόσο ζωηροὶ καὶ τόσο εὐθυμοὶ, θὰ ἦσαν ζωντανοὶ τὸ ἴδιο θράδυ; Πολλοὶ θὰ κοιμόντουσαν γιὰ πάντα, θὰ θυθίζοντουσαν στὸν αἰώνιο ὕπνο. Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξαναγύριζαν στὶς μακρυνὲς πατρίδες τους, στὴν ἀγαπημένη τους Γαλλία. Ποτέ!...

* * *

Δὲν ἄργησε νὰ προβάλλῃ ὁ ἥλιος ὀλοπόρφυρος, σὰν νὰ κολυμποῦσε στὸ αἷμα.

Δυὸ κινέζικα θωρηκτὰ, τὸ «Νάν-Τιά» καὶ τὸ «Γιάγκ-Βοῦ» ἐπῆραν θέσι ἐπιθετικὴ.

Πάνω στὸ τορπιλλοβόλο «29» ὄλοι ἦσαν στὸ πόδι.

Ὁ Φρειδερίκος ἔκαμε μιὰ γρήγορη ἐπιθεώρησι καὶ διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν τὴν πρώτη τορπίλλη.

Ἐξαφνὰ ἀντήχησε κρότος κανονιοβολισμοῦ. Ἦταν τὸ πολεμικὸ «Ἀσπίς», τὸ ὁποῖον ἄρχιζε πῦρ πρῶτο.

Ἡ ναυμαχία ἄρχισε.

Πυκνοὶ κανονιοβολισμοὶ ἀντηχοῦν, ὁ ἀέρας ταρασσεται, ἡ θάλασσα κοχλάζει, τὰ πλοῖα κλονίζονται ὀλόκληρα.

Ἀκούγονται προστάγματα, κραυγὲς πόνου, βλαστήμιες, ρόγχοι ἐτοιμοθανάτων!...

Πτώματα, πτώματα παντοῦ, στὸ κατάστρωμα καὶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν ὕδατων.

Τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι.

Μὰ ἡ ναυμαχία ἐξακολουθεῖ λυσσώδης, μὲ πείσμα, μὲ μανίαν.

Τὸ ἀντικρυνὸ κινέζικον πλοῖο δέχεται καὶ στέλλει βροχὴν ὀβιδῶν. Μὰ τὰ κροβόλαια του δὲν ἀργοῦν νὰ σιγήσουν.

Τὸ πῦρ τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν ὑπῆρξε κάτι περισσότερο ἀπὸ εὐστοχο.

Οἱ Κινέζοι πυροβολοῦν ψυχωραγοῦν κατακόμματα σμένοντις πάνω στα κανόνια τους, αἰμόφυρτοι, φρικτοί.

Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ κινέζικα θωρηκτὰ δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη: Τὸ «Γιάγκ-Βοῦ» ἔπεσε στὴν παραλία κατατρυπημένο ἀπὸ τὶς γαλλικὲς ὀβίδες.

Τὸ «Νάν-Τιά» θυθίζεται κι' αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ στὰ νερά.

Κατὰ τὴν ναυμαχία αὐτὴ ὁ Φρειδερίκος ἔκαμε ἀληθινὰ θαύματα μὲ τὸ τορπιλλοβόλο του. Ἐθύθισε μιὰ κορβέττα, δυὸ κανονιοφόρους καὶ ἕνα πλῆθος μικρῶν κινέζικων ἱστιοφόρων.

Ἡ μυρωδιά τῆς μπαρούτης, τὸ φτεροκόπημα τοῦ θανάτου πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸν εἶχαν μεθύσει. Τί τὸν ἐμελλε γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων τὴ στιγμή πού ἡ δική του ζωὴ εἶχε καταστραφῆ, τὴ στιγμή πού εἶχε χάσει τὰ πάντα;

Σ' ἄλλη περίστασι θὰ σπαραζόταν ἡ καρδιά του γιὰ τὴν ἀγρία σφαγὴ πού γινόταν γύρω του. Μὰ τώρα πειὰ ἀδιαφοροῦσε. Ἡ καρδιά του ἦταν νεκρή.

Ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τοῦ τορπιλλοβόλου «29» κανένας δὲν εἶχε φονευθῆ ἢ τραυματισθῆ. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο γιὰ τὸν κυβερνήτη τοῦ πλοίου.

* * *

Ἀρχισε νὰ πέφτῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ θράδυ.

Ἡ κανονιὲς ἀραιώσαν κι' ἔπαψαν τέλος ἐντελῶς.

Ἦταν καιρὸς νὰ γίνῃ αὐτό. Τὸ πλήρωμα τοῦ τορπιλλοβόλου εἶχε ἀπαυδῆσει ἀπὸ τὸν κόπο.

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶχαν πλήρωμα Κινέζων καὶ κυβερνήτας Εὐρωπαίους